

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кс 52/2019
17.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету у поступку признања стране судске одлуке против трећег лица АА, решавајући о сукобу надлежности који је покренуо Виши суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Пом Ук2 По 59/19 од 07.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање по предлогу Правобранилаштва Републике Српске седиште заменика Бања Лука, за признање стране судске одлуке – решења Окружног суда у Бања Луци, Посебно одељење за организовани криминал и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 003561 14 К 3-п од 30.10.2014. године, правноснажно доношењем решења Врховног суда Босне и Херцеговине, Република Српска број 11 0 К 003561 14 Кж 4 од 10.08.2015. године, **СТВАРНО И МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Новом Саду.

Образложење

Виши суд у Новом Саду се решењем Кр 50/16 од 30.05.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање по предлогу Правобранилаштва Републике Српске седиште заменика Бања Лука, за признање стране судске одлуке – решења Окружног суда у Бања Луци, Посебно одељење за организовани криминал и најтеже облике привредног криминала број 11 0 К 003561 14 К 3-п од 30.10.2014. године, правноснажно доношењем решења Врховног суда Републике Српске Босна и Херцеговина број 11 0 К 003561 14 Кж 4 од 10.08.2015. године. Истим решењем одређено је да се по правноснажности списи предмета упућују Вишем суду у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду, Посебно одељење за организовани криминал поднео је Врховном касационом суду предлог за решавање сукоба надлежности Пом ук2 По 59/19 од 07.08.2019. године, сматрајући да је за поступање у предметној кривичној ствари стварно и месно надлежан Виши суд у Новом Саду, обзиром да се у конкретном случају ради о предлогу за признање стране судске одлуке, поднетом у складу са одредбама Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, а не о молби за трајно

одузимање имовине поднетој на основу одредаба Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Републички јавни тужилац је својим актом Ктр 1 44/19 од 22.08.2019. године вратио списе предмета Врховном касационом суду без изношења мишљења у смислу члана 39. став 2. ЗКП, наводећи да у смислу члана 36. став 2. ЗКП није овлашћен за давање мишљења у предметној кривично правној ствари будући да је поступак за решавање сукоба надлежности покренут поводом предлога предлагача – Правобранилаштва Републике Српске, против предлагача АА, за признање судске одлуке.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са предлогом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал и поднеском Републичког јавног тужиоца, па је нашао да је за поступање у предметној кривично правној ствари стварно и месно надлежан Виши суд у Новом Саду.

Чланом 22. став 2. Закона о уређењу судова, између осталог, је прописано да основни суд води извршне поступке, за које није надлежан неки други суд.

Чланом 23. став 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд, између осталог, одлучује о признању и извршењу страних судских и арбитражних одлука, ако није надлежан други суд и пружа међународну правну помоћ у поступцима за кривична дела из своје надлежности.

Чланом 46. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да се страна исправа извршава исто као и домаћа, ако гласи на приватно правно потраживање и призната је пред домаћим судом, док је ставом 2. прописано да извршни поверилац може поднети предлог за извршење стране извршне исправе која није призната пред домаћим судом, а ставом 3. истог члана је прописано да у том случају суд који је надлежан да донесе решење о извршењу, одлучује о признању стране извршне исправе као о претходном питању, а ставом 4. је прописано да такво решење о извршењу може да се побија жалбом и због тога што нису били испуњени законом одређени услови за признање стране извршне исправе.

Чланом 353. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано је да је за одлучивање о предлогу за извршење ради испражњења и предаје непокретности искључиво месно надлежан суд на чијем се подручју налазе непокретности.

Законом о решавању сукоба закона са прописима других земаља и то чланом 1. прописано је да тај закон, између осталог, садржи и правила о надлежности судова и других органа, правила поступка и правила за признање и извршење страних судских одлука за статусне, породичне, имовинске односно друге материјално правне односе са међународним елементом.

Чланом 86. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља прописано је да се страна судска одлука изједначује са одлуком домаћег суда и производи правно дејство у нашем правном поретку само ако је призната од стране нашег суда, док је чланом 87. истог закона, прописано да ће се страна судска одлука признати ако је

подносилац захтева за признање уз ту одлуку поднео и потврду надлежног страног суда односно другог органа, о правноснажности те одлуке по праву државе у којој је донесена.

Надаље, чланом 96. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља прописано је да се на извршење стране судске одлуке примењују одредбе члана од 87. до 92. овог закона, а ставом 2. истог члана прописано је да подносилац захтева за извршење стране судске одлуке, поред потврде о правноснажности из члана 87. овог закона, треба да поднесе и потврду о извршности те одлуке по праву државе у којој је донесена.

Одредбом члана 101. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, које су процесно правне природе, и то ставом 1. прописано је да је за признање и извршење страних судских одлука и страних арбитражних одлука месно надлежан суд на чијем подручју треба спровести поступак признања односно извршења, док је ставом 5. прописано да ако о признању није донето посебно решење, сваки суд може о признању те одлуке решавати у поступку као о претходном питању, али само са дејством за тај поступак.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и стање у списима предмета, Врховни касациони суд налази, да се у конкретном случају ради о предлогу за признање стране судске одлуке, поднетом у складу са одредбама Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, а не о молби за трајно одузимање имовине, поднетој на основу одредаба Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, те да је сходно наведеном као и одредбама члана 23. став 3. Закона о уређењу судова и члана 101. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, за поступање у овој кривично правној ствари стварно и месно надлежан Виши суд у Новом Саду.

Приликом доношења своје одлуке, Врховни касациони суд је посебно имао у виду да суд није везан називом акта, већ његовом садржином, а да је поднети предлог за признање стране судске одлуке и по називу и по садржини, поднет у складу са одредбама Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, те је имао у виду да је о признању стране судске одлуке, у конкретном случају, према Закону о решавању сукоба закона са прописима других земаља, Закону о извршењу и обезбеђењу и Закону о уређењу судова, стварно и месно надлежан да одлучује или Основни суд у Новом Саду, у извршном поступку, уколико одлучује као о претходном правном питању или Виши суд у Новом Саду, у ванпарничном поступку, уколико одлучује као о самосталном питању.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 33. и 36. ЗКП у вези члана 23. став 3. Закона о уређењу судова и члана 101. став 1. Закона о решавању сукоба надлежности, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић